

Kopřiva, divizna, hluchavka

Bledulka se Škaredou čekaly, jaký úkol jim sluníčko přidělí. Jako zkušené luční víly už pracovaly samostatně.

Zlatý paprsek jim podal malý kalíšek s tekutinou. „Tohle je důležitý lék na vylepšení sluchu,“ pravilo sluníčko. „Je určený pro kopřivovou vílu. Najděte ji a dohlédněte, aby lék vypila. Hlavně dejte pozor na...“

Vtom se přihnál májový deštík a postříkal víly i sluníčko. „Je nejvyšší čas malovat duhu,“ důrazně mával kapkami, aby mu sluníčko pomohlo naskládat barevné pruhy.

Bledulka popadla kamarádku za ruku. „Pojď. Úkol máme, není proč se zdržovat.“

„Akorát nám sluníčko neřeklo, kde najít kopřivy,“ váhala Škareda.

„Jsme luční víly. Poradíme si,“ rázně vykročila Bledulka a zamířila ke staré zídce. Divizna čněla vysoko nad ní a žlutými kvítky zářila jako maják.

„Divizno!“ zavolala Bledulka. „Poradíš nám?“

„Hledáte kopřivy?“ podivila se. „Ty jsou přece všude.“

Divizna

„Rozhlédni se, kde jsou tady nejbliž,“ požádala Škareda.

Víla vyšplhala na vysoký květ divizny a zasmála se. „Jsou hned tady za zídrou. Ale bacha, Kopřiva je pěkná rebelka. Nic si nenechá líbit. Tam kde by její rostlinky měly růst, nerostou, a naopak se jim líbí tam, kde je nechtějí. Na rozdíl od...“

Luční víly ji však nenechaly domluvit a hnaly se na označené místo. Toužily splnit svůj úkol co nejdřív. Zahlédly bohatý zelený porost a před ním dva vílí domečky nalepené na sebe.

„Hele, dvoudomek,“ podivila se Škareda. „Kdo všechno v něm asi bydlí?“

„Jenom já.“ Ve dveřích se objevila víla v zeleném jemně chlupatém plášti.

„K čemu máš dva domy?“

„Copak mě neznáš? Jsem Kopřiva dvoudomá. Jeden domek by mi nestačil.“

„Aha,“ nejistě odpověděla Škareda. Naprosto nechápala, proč víla potřebuje dva.

Bledulka vylovila kalíšek s lékem. Zelené víle se rozzářily oči. „Nesete mi od sluníčka lék na vylepšení sluchu? Stejný jako

loni?“ Vytrhla Bledulce kalíšek z ruky a jedním douškem vypila obsah do dna. Blaženě přimhouřila oči a olízla se: „Letos chutná naprosto báječně.“

„Opravdu jsi měla potíže se sluchem?“ nedůvěřivě si vílu prohlížela Škareda.

Kopřiva se ušklíbla. „Snad jste nehledaly moji sestřenici? Roste u zídky o kousek dál.“

„Copak ten lék nebyl pro tebe?“ zamračila se Bledulka.
„Vypila jsi ho jen proto, že ti chutná?“

„Měla sis, ty hloupá, taky líznout, je to lahůdka,“ odsekla Kopřiva.

„Možná jsem hloupá, ale ty jsi záludný zlý sobec!“ Bledulka do ní prudce strčila. Hned ale vyjekla a začala si foukat do dlaní.
„To pálí a bolí a svědí,“ naříkala.

Kopřiva posměšně vyprskla: „Kdo se dotýká, slzy polyká!“

„Pojď pryč,“ vlekla Škareda svou kamarádku dál od zlomyslné zelené víly. „Divizna měla pravdu. Kopřiva je rebel.“

Od zídky se ozvalo: „Přesně tak. Kopřiva je plevel.“

„Pěkně mě popálila!“ houkla Bledulka.

„Něco odhalila? A co?“

Najednou před sebou spatřily stejně zelenou vílu, jako byla Kopřiva, jenže tahle neměla žahavý plášť a ozdobila se jen bílým náhrdelníkem. Rostliny kolem ní připomínaly kopřivy, ale bílé kvítky jako náramky obkroužily stonek mezi listy.

„Kdo jsi?“ zařvala Škareda.

„Jmenuji se Hluchavka,“ odpověděla s úsměvem a když zahlédla Bledulčiny popálené ruce, potřela je rosou ze svých listů.

„Díky. Nesly jsme ti od sluníčka lék.“

„Kdepak, čolek tu nikde nebydlí.“

„Lék na uši,“ zvýšila Bledulka hlas.

Hluchavka

„Je mi líto, na vši moje rostlinky nepomáhají.“

„Zatracená kopřiva,“ zlobila se Škareda, že nedonesly lék na správnou adresu.

„Cože? Tři lístky do piva? O tom jsem ještě neslyšela,“ vlídně konverzovala Hluchavka.

„Ještě jednou dík, žes mi uzdravila ruce. Jenom hovor s tebou je trochu otrava.“

„Jasně. Kopřiva má dobré srdce. Akorát je žahavá.“

„Doručíme lék napřesrok. Ahoj,“ rozloučila se Škareda.

„Je mi líto, že čolek zmok. Ahoj,“ zamávala jim vlídně Hluchavka.

Mrzelo je, že lék přišel nazmar. Smutně se loudaly k domovu.

„Jak jen tohle povíme sluníčku,“ vzdychla Bledulka.

„Cože? Dáme si kaši na mlíčku?“ popíchla ji Škareda.

Bledulka se rozběhla, aby ji za hloupý vtípek plácla. Škareda jí nastavila nohu, Bledulka ji přeskočila a obě se rozesmály. Lučním vílám smutek nesluší.